

Utassy József

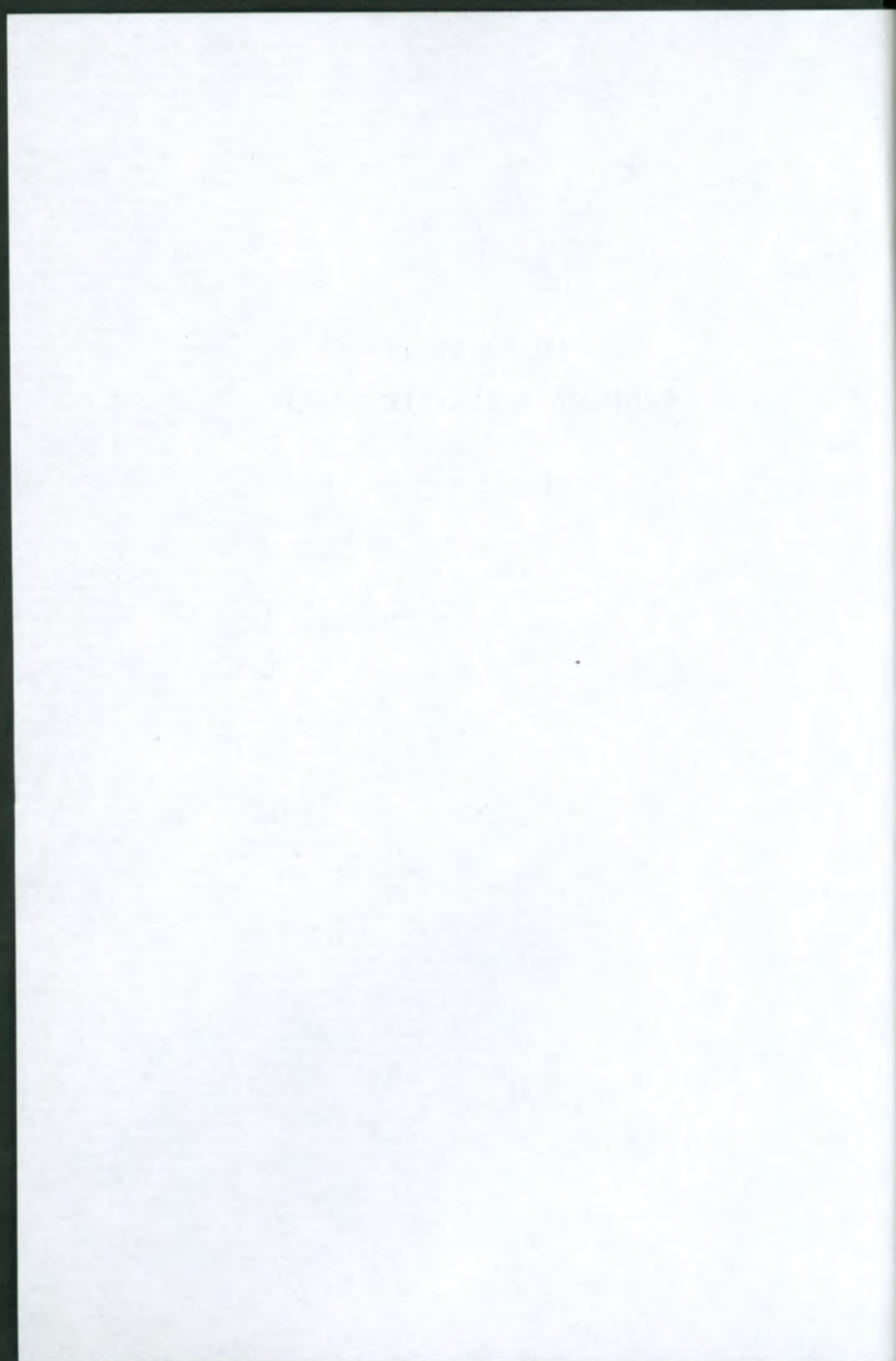
MB
168.976

SZÉP NAPKELTŐ HOLNAP

ORPHEUSZ KÖNYVEK

Utassy József
SZÉP NAPKELTŐ HOLNAP

Utassy József

**SZÉP
NAPKELTŐ
HOLNAP**

Versek, 1995-1997

Orpheusz Könyvek

375269

*A kötet megjelenését a Magyar Könyv Alapítvány
támogatta.*

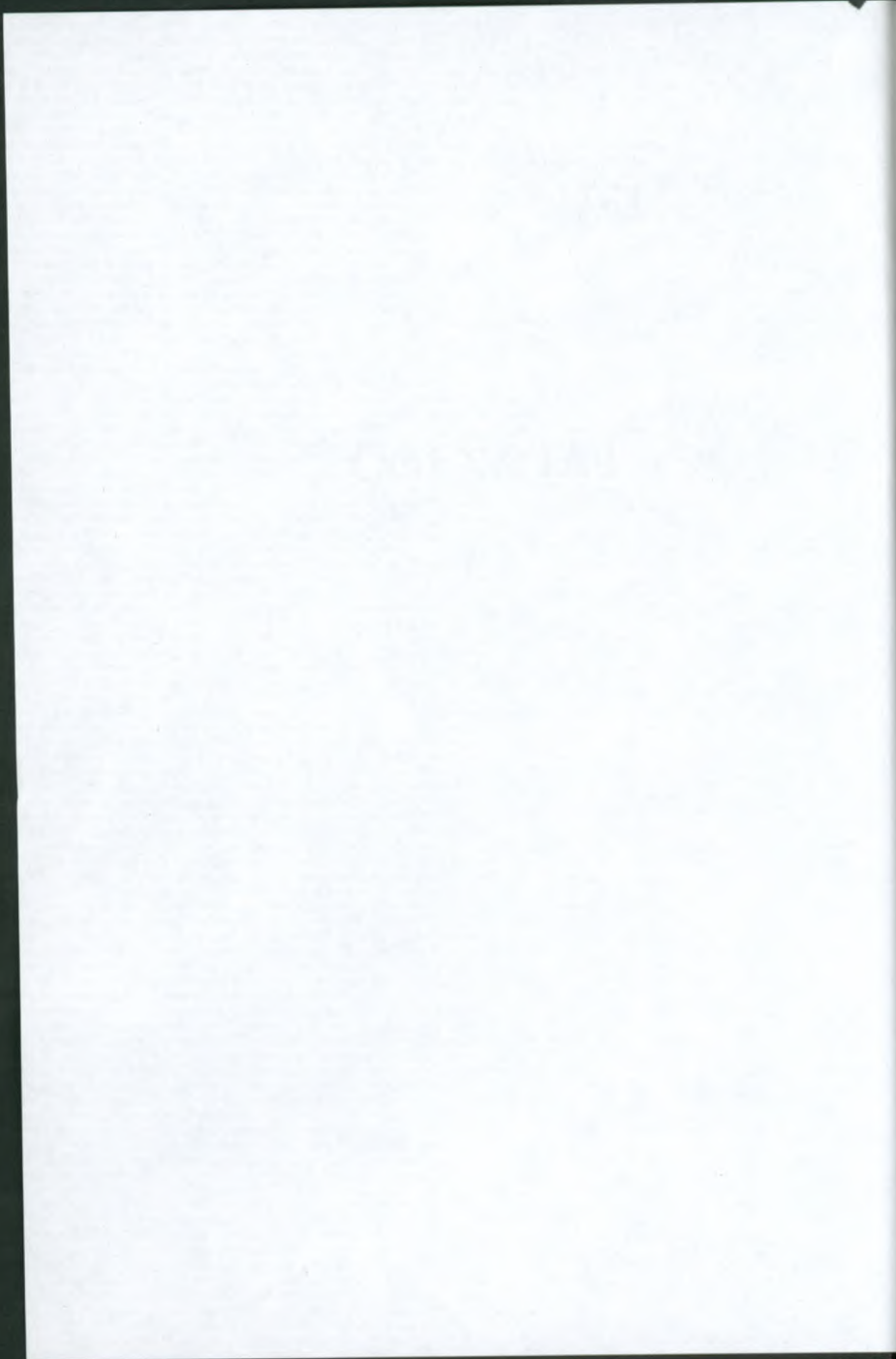
© Utassy József

MB 168.976

1999

FÁJ AZ IDŐ

Mert föltámad poraiból

Nem,
nem lesz,
nem lesz vége,
nem lesz vége az öldöklésnek,
nem lesz vége az öldöklésnek soha,

tenger fű rí a tömegsírokon,
zokog a moha:

nem,
nem lesz,
nem lesz vége,
nem lesz vége soha,
soha-de-soha-de-soha!

mert föltámad poraiból ő is:
a generalisszimusz
meg a kiskatona – – –

És fölfegyverzé őket az Isten,
a mostoha Isten,
az ostoba.

Fölkiáltó

Nem öltem embert.
Szolgáltam híven.

Engedjétek hát dobogni,
verni,

hagyjátok szépen
megöregedni:

lűktető kalitkájában
szívem!

Fáj az idő

Törvény: ami világra jött,
el kell múlnia lassan.
Ez a rend! Itt a Földön is,
s a csillagos magasban.

Ezért fáj az Idő, sajog
a perc, nyilall a pillanat.
Ím, a piros elmúlás ágán
órák zsendülnek, inganak.

Jaj, hát hányszoros bűnös az,
ki gyalázzván a Földet:
asszony helyett fegyvert ölel,
s megöl, egykedvűen öl meg?!

Ezért volt hát

Léka Gézának

Nincs a szívem haván árnyék,
vakon is hazatalálnék
e dzsumbujból, ahol élek.
Szabad vagyok, nagyon félek.

Ezért volt hát annyi álom?
Lelki összeroppanásom?
Ezért vacogott az ének?!
Szabad vagyok, nagyon félek.

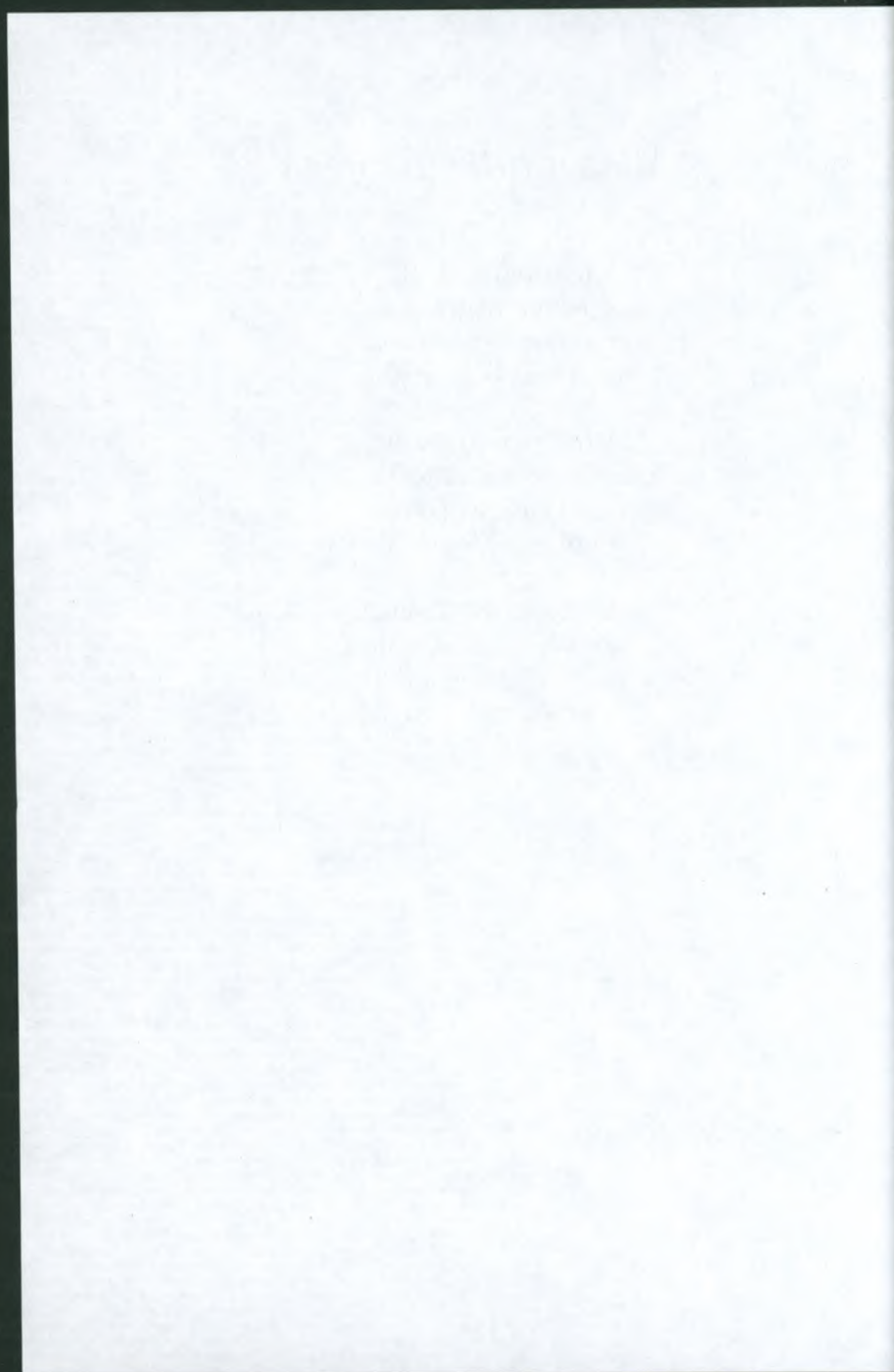
Ajakamról inal, oson,
világgá ijed a mosoly.
Magamra maradok végleg.
Szabad vagyok. Nagyon félek.

Állsz a fülke-fényben

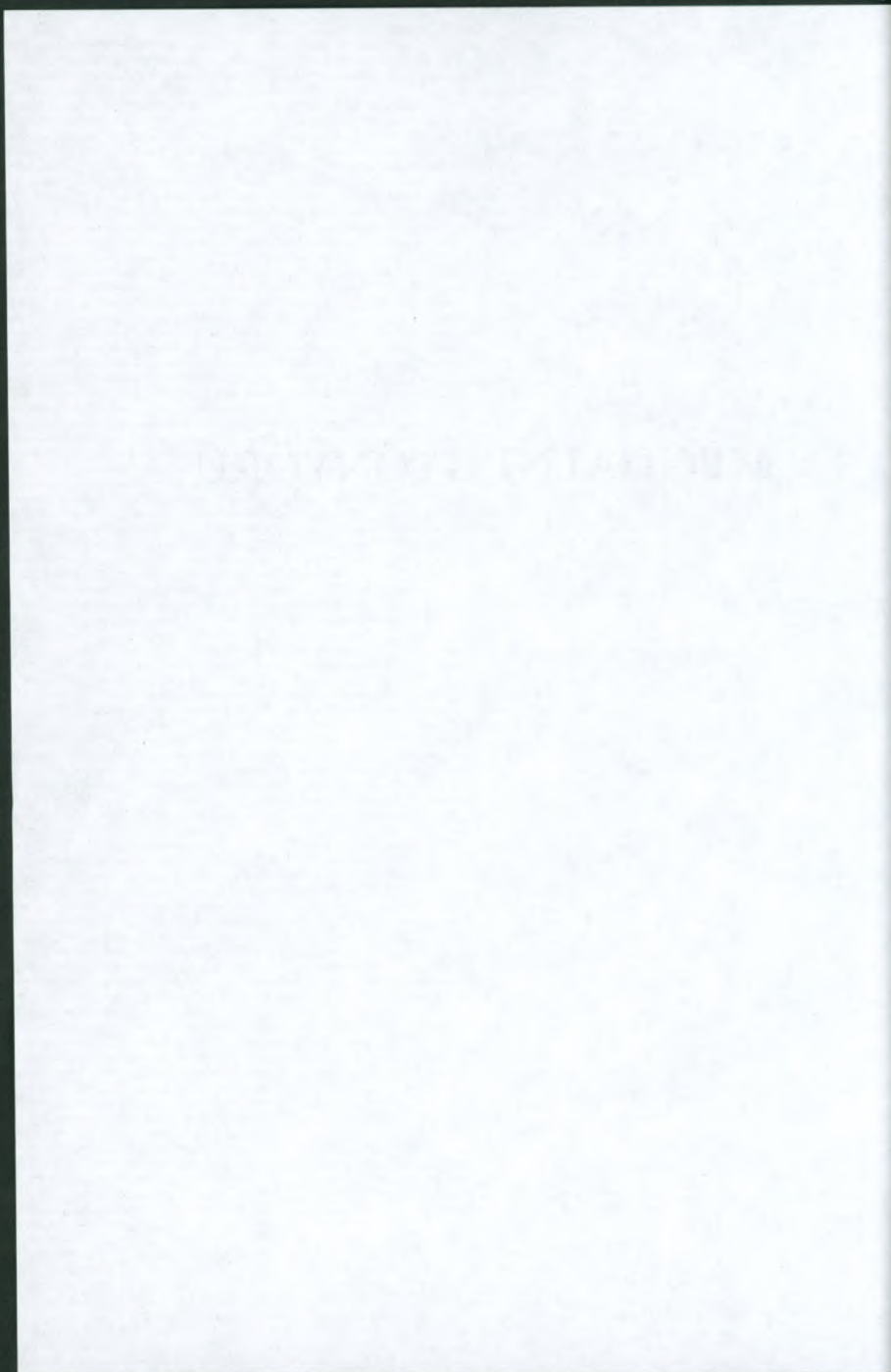
A harmincas évek
terhével megrakott
nyomor-nehéz vonat
nem kért bocsánatot.

Ám sír a sín, sikolt,
zörömböl a váltó:
sehol egy megálló,
sehol egy Megváltó.

Állsz a fülke-fényben,
könyökölsz, hallgatod,
hogy dübörög a föld,
dohorog mozdonyod.

MEGHALNI GYÖNYÖRŰ

Immár

Megöregedtem.
Nekem immár Isten is
előre köszön.

Megfáradt fák alatt

Törődött,
megfáradt fák alatt,
lombok alagútján
sétálgatok az őszben,
érszűkületes lábam meg-megállít,
lúktet a fájdalom csillaga bennem,
kölsönkéri rosszkedvet
egy mogorva szomorúfűz:
majd ő világgá kiáltja sorsomat,
ha már idecsücsültem,
ide,
az öregség szakállszárítójára.

És hullnak rám a romlott,
inflációs levelek millpengői,
szédelegnek a szigorú szélben:
ó,
a boldogság aranyhintón
már Napnyugat felé tart,
viszi az ország verejtékét,
kerekei színezüst forintok – – –

Jön,
rámköszön egy fiatalember,
átöltözik a bokrok mögött,
szekrénye szutykos reklámszatyor,
zakójáról üvölt rám a vér:
leütötték a Keletinél.

Fél.

Bezörget a bánat

Szemem nagy ablakán
bezörget a bánat,
összerezzen szívem
halk mimózábokra:

fiam van itt, harsány
kedvem ellen lázad! –
Széthull a piros perc
rőt pillanatokra.

Meghalni gyönyörű

In memoriam Rózsa Endre

Megjött a tavasz,
te meg elmentél,
barátom.

Fölhúztad a hétmérföldes csizmát,
nekivágtál a mindenség vadonának,

látlak lelki szemeim előtt:

csücsülsz a Plútón,
csöcsörészed a Múzsát,
pipálsz,
eredeted a füstkarikákat,

látod,
végülis igazad volt:
meghalni gyönyörű,
hess a fenébe bánat,

bevágtad magad mögött a fellegajtót,
csakúgy csörömpöltek a csillagok utánad,

várt már,
toporgott,
tűkön állva toporgott az Isten,
hogy kinevezhessen:

a vers tábornokának.

Rózsa Endre

Komorlik minden betűm, gyászol:
Akár A Tenger, Úgy Hiányzol.

Cseppre csepp

Befelé zokogsz.
Dideregtet a bánat.
Könnycseppkőbarlang.

Napszentületkor

Sétáltatom a szívemet.
Nap és hold őrsekváltása jött el,
de semmi csinnadratta,
semmi zaj,
tele a rigók torka is
csönddel:
nap és hold őrsekváltás jött el.

Ámultatom a szívemet.
Hogy ver szegényke, hogy ráng, hogy dobog!
Lapulnék falak mellé,
nem merek,
mert bevágná,
be a kirakatablakot:
úgy ver szegényke, úgy ráng, úgy dobog.

Csitítom halkan szívemet.
Csíjja-csicsíjja, te forradalmas!
Vetít az ég
tengerparti tájat:
gyönyörködj benne, ha tudsz.
Vagy hallgass!
Határtalan az élet, hatalmas.

Augusztusi ének

Húzzák,
húzzák a tücskök,
húzzák a tücskök a telihold alatt,
mintha nyikorognának a Göncölök kerekerei,
ősz lesz lassan a mindenségben is,
kék, piros, sárga ősz,
és hullanak a túlérett csillagok,
potyognak almák, körték,
esedezik a hamvas szilva is,
zuhan,
minden zuhan,
zuhan a drága kozmosz a semmiben,
és zúg,
zúgdos a jégeső,
vad indulót dobol a földre,
üzen vele a tél:
hó jön hamar,
vakító csönd,
fehér — — —
fűrészfű jaja pattat íme, büszke fenyvest,
és omlik,
dől,
recsegve-ropogva döndül a fenyő,
amiből nekem készül,
nekem készül majd
fekete koporsó.

Most kezd az ég

Most kezd az ég derengeni,
szívem virradattal teli.
S íme: sorsom naplementéll,
hordja hajam havát a szél,

viszi hajam havát a szél.

A házak arca

Vecsési Sándornak

Te,
ki a házak arcát kémleled,
tornácra kiülteted az időt:

nagyárnyú férfit,
nagyálmú nőt.

Órád,
a fakó oszlopsor ketyeg,
méri mogorván a mérhetetlent.

Hallgat hosszan a két öreg,
hallgat:

közöttük csillagközi már
a csend.

Vakul,
befalazódik az ablak.

Rögeszme

Rög esz meg.

Sziszifuszhoz

Ha meghalok,
Sziszifuszom,
de nagy kő gördül majd le
szívemről,

de nagy kő!

Ősz a pusztán

Száll az ökörnyál –
az ősz gondolatjele
ődöng a pusztán.

Hamvad a csipkebokor

Hamvad a csipkebokor tüze, ősz van.
Isten is élvezi most a határt:
feltör a szüretelőkből az ős dal,
messzeriasztva a büszke Halált.

És hazaballag a csősz, hazaballag.
Minden csontja ropog, feje fáj.
Prüsszögteti a pulit a harmat.
Elnyeli őket az esti homály.

Hold alá én kiálltam

Hold alá én kiálltam,
ellened kiabáltam,
ráztam haragom öklét:
ne istengess, Öröklét!

A remény őrtüze mellől

Úgy páráll a föld,
már-már Isten hiteget.
Áve, Kikelet

*

Terített nyár, Te
Piros Negyvenszáz Ulti:
taníts elmúlni!

*

Fáradt az égbolt.
Vállamon varjú időz.
Ím, megjött az ősz.

*

Villog a vadon.
Szítsd a remény őrtüzét
vakon, szabadon!

Majd összeomlok

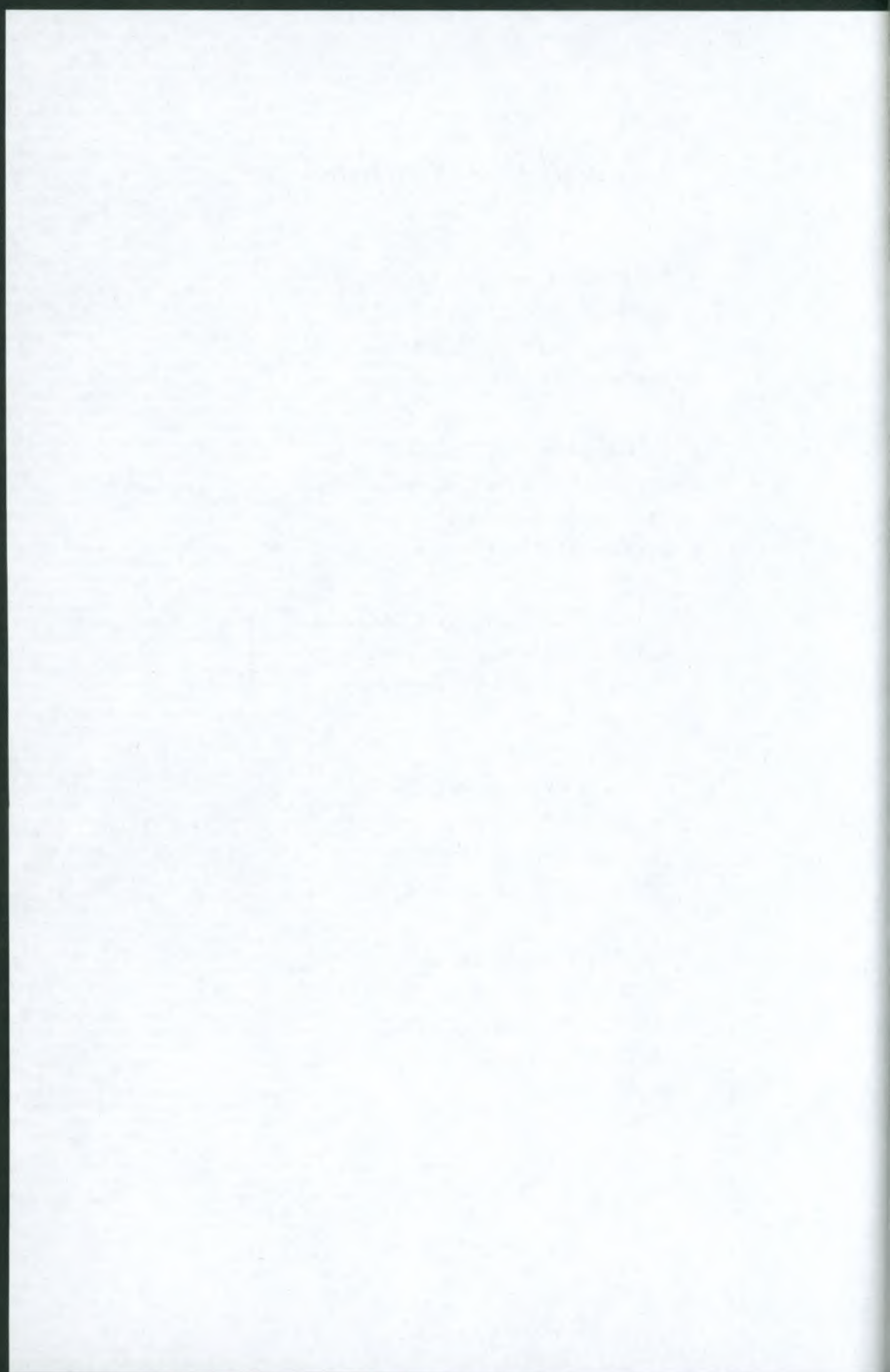
Majd összeomlok szótlanul
gyaloglás közben a járdán,
jön egy buldog és megszagol,
mellém ül, vigyáz rám.

Körülállnak öten-hatan,
úgy néznek rám, mintha tóba.
Telefonál valaki a
hullaszállítóba.

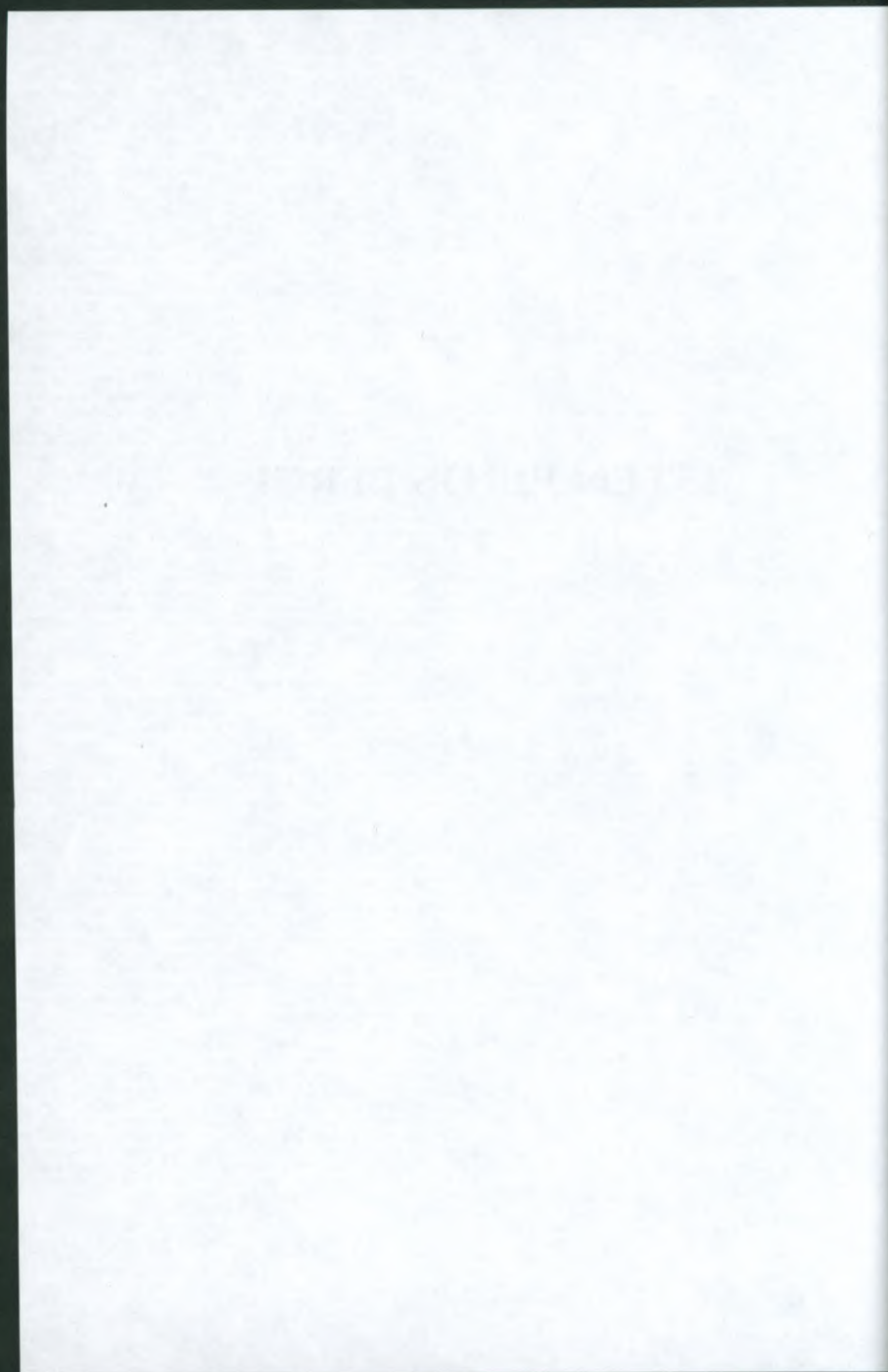
A hölgy, a buldogos asszony
lefogja két szemem, reszket.
Repülőgép árnya vet rám
suhanó keresztet.

Futva megjön a rendőr is,
oszlát rögtön, teszi dolgát,
valahonnan előkerül
egy Új Magyarország,

és letakar vele, beföd.
Arca nem árul el semmit.
Mellém feketül egy furgon:
rám csukják a tepsit.

ISTEN PIROS PERCE

Valaha

Valaha én is hittem.
Cimborám voltán, Isten,
pajkos gyönyörű társam
a rácsodálkozásban.

Suszterbogarak nászán
ámuldoztunk paráznán,
szították szívünket rőt,
szerelmes szitakötők.

Hét falu tudott róla,
közös szeretőnk: Zója
Koszmogyemjanszkaja.
Na ja, na ja, na ja!

Apánk, a drága, nem más,
mint Tökkolopi elvtárs:
fújta feneke kókadt
sej, a mi lobogónkat.

Aztán egy roppant reggelen:
magamra hagytál, Istenem.
Már vártak rám a parton vagy tizen!
S én járni kezdtem,
járni a vizen.

Isten piros perce

Delelnék a dombok,
bölénykednek barnán:
most térdemre ültethetném
Istent, ha akarnám.

Boldog vagyok, boldog.
Lám-lám örömben,
mint nagymama olvasóján,
peregdél a könnyem.

Ám elfut, menekül
Isten piros perce.
Durva bánat, goromba gond
feketül szívemre.

Nehéz nap

Az ég biliárdasztalán
előragyognak immár a bolygók.
Játszunk egy partit, Istenem!
Megtagadtalak. Nehéz napom volt.

Noé

Rengeteg vized gyötri bárkámat,
szorong a szívem, szorong: ó, bárcsak
fehér galambom hozna zöld ágat!

Asszonyom pöröl, civódik velem,
tűnök, nyelek, nagy kezem tördelem:
adj már bárkányi békét, Istenem!

Jáfet mustrálja Kám feleségét,
soha még ilyen ravasz fehérnép...!
Istenem, adj már bárkányi békét!

Pillants rám, szánj meg engemet, Uram,
lassan véget ér, fölfénylik utam,
vallok hát neked szép szomorúan:

Káin megöli mindenkor Ábelt,
nem lesz különb, nem, az én fajtám sem!
Szeress így minket! És ments meg! Ámen.

Labirintus

Én Ariadném,
úrnőm,
szerelmem:

elfogynak lassan az ifjak,
lányok.

Megyek a Minotauros ellen,
megölöm még ma,
ha rátalálok.

Zeuszra mondom,
nem remeg térdem!

Hited fonala
ad erőt, reményt:

vársz a labirintus előtt
fényben,

és nézzük egymást hosszan,
te meg én.

Ikarosz

El, csak el a földtől,
csak egyre távolabb:
meneküljünk, apám,
te drága-drága rab!

Vedd föl karjaidra
fenséges szárnyadat:
suhogjunk el innen
a roppant ég alatt!

Apám, Daidalosz,
tied minden érdem:
toporzékol Minósz
király vak dühében!

Sodor a szél, tárd ki,
tellegesd szárnyadat:
tavaszodik lassan,
alant már szántanak.

Apám, híred fölhat
a magas egekig!
– Nézd csak, fiam, a pórt,
nézd: ránk se hederít!

Áldott ő ezerszer,
és nálunk is rababb!
Miattunk izgul, de
érte tombol a Nap.

*

Jaj apám, engemet
Kréta királya átkoz:
szárnyam tolla széthull,
a tenger vonz magához!

Hold

Lüktet, lobbog, tombol a Hold:
övé minden gondolatom.

Parázslik, izzik, sistereg,
ámultam őt, mint kisgyerek.

Rítam érte, ha elfogyott!
Mama, ki lopta el, tudod?

„Eltűnt, szentem, majd visszajön!”
Maszatos arcom tiszta könny.

Ködben, homályban, füstben:
mögé bújhatott Isten.

S meglesett minket! Nyaranta
cigánylány csókolt alatta.

Aztán egy éjjel, kedvem tűntén,
eljött értem a gonosz tündér.

Jártam a várost tébolyodva,
csak sandígtattam föl a holdra.

Húzott, vonzott magához,
mint egy őrült vajákos.

Összezavarta tekintetem:
forgott a világ, pörgött velem.

Tombolt, lüktetett, lobbogott:
tőlem tíz évet ellopott.

Kútja tüzébe ejtette,
Isten magának eltette.

Egyszer talán, ha itt a napja:
nagylelkű lesz és visszaadja.

Egy csillaghoz

Ágak között bujdosó csillag,
de jó, hogy vagy – de jó, hogy itt vagy,
te ágak közt bujdosó csillag!

Neked kiönthetem a szívem:
állsz panaszom előtt mezítlen.
Hogy örülne, ha volna Isten!

Szemem fényedre kitárt ablak,
ötvenhat éve szólongatlak,
agyam ötvenhat éve faggat.

Ki vagy te, mondd, te diadalmas?!
Tűz vagyok én, tomboló halmaz:
őrizem álmodat, hogy alhass.

De jó, hogy vagy – de jó, hogy itt vagy,
te ágak közt csavargó csillag!
Hajnalodik. Földem kivirrad.

Szép napkeltő holnap

Hová röptitek
ifjúságom,
percek?

Meg-megáll a tollam,
töpreng,
tovaserceg.

Én az elmúlásnak
vagyok fia,
herceg:

bánattal oltom be
büszke rózsakerted.

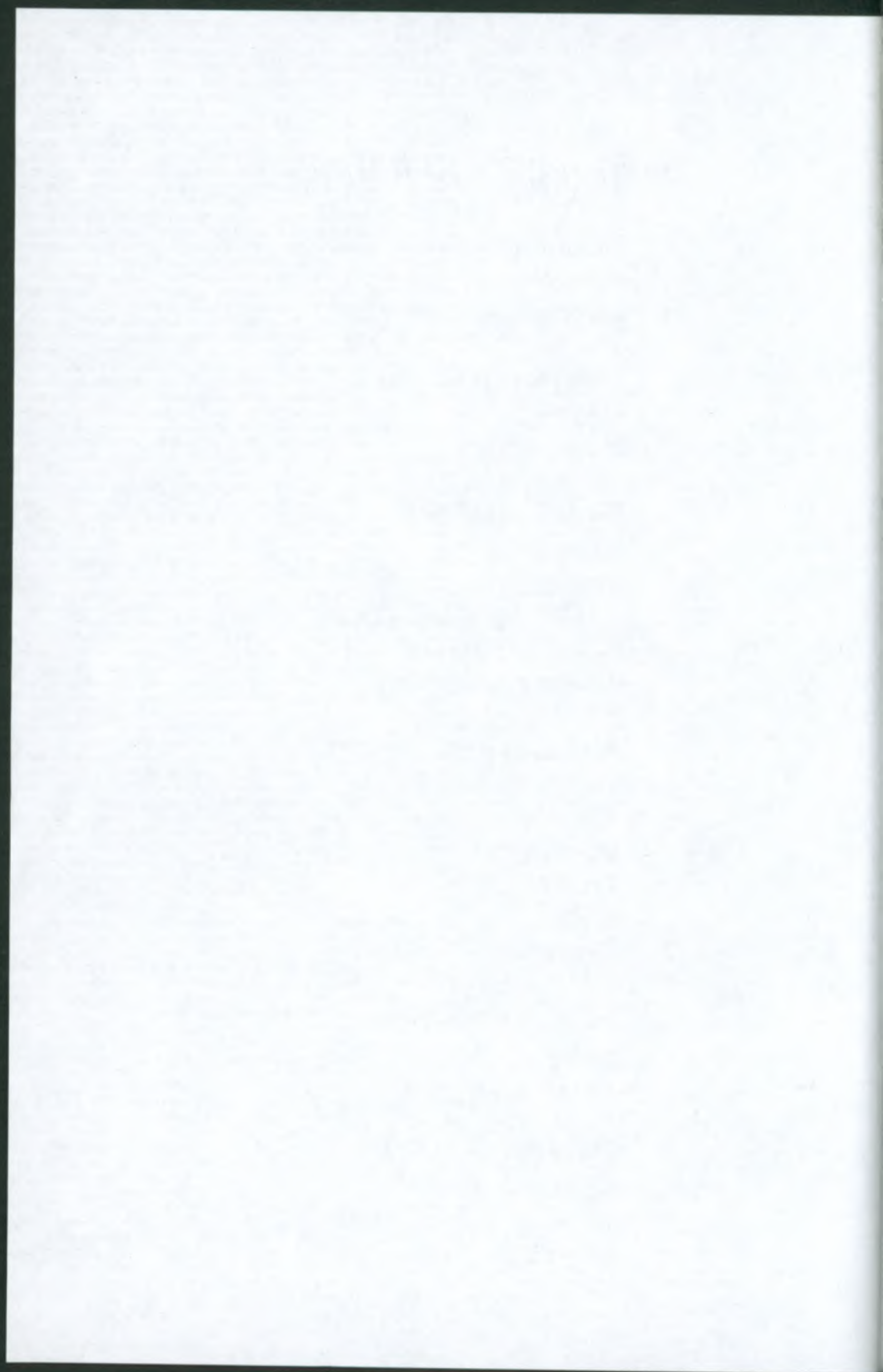
Add meg piros hitét,
hitelét dalomnak,

lámpásomul
lengess
nagy,
virrasztó holdat,

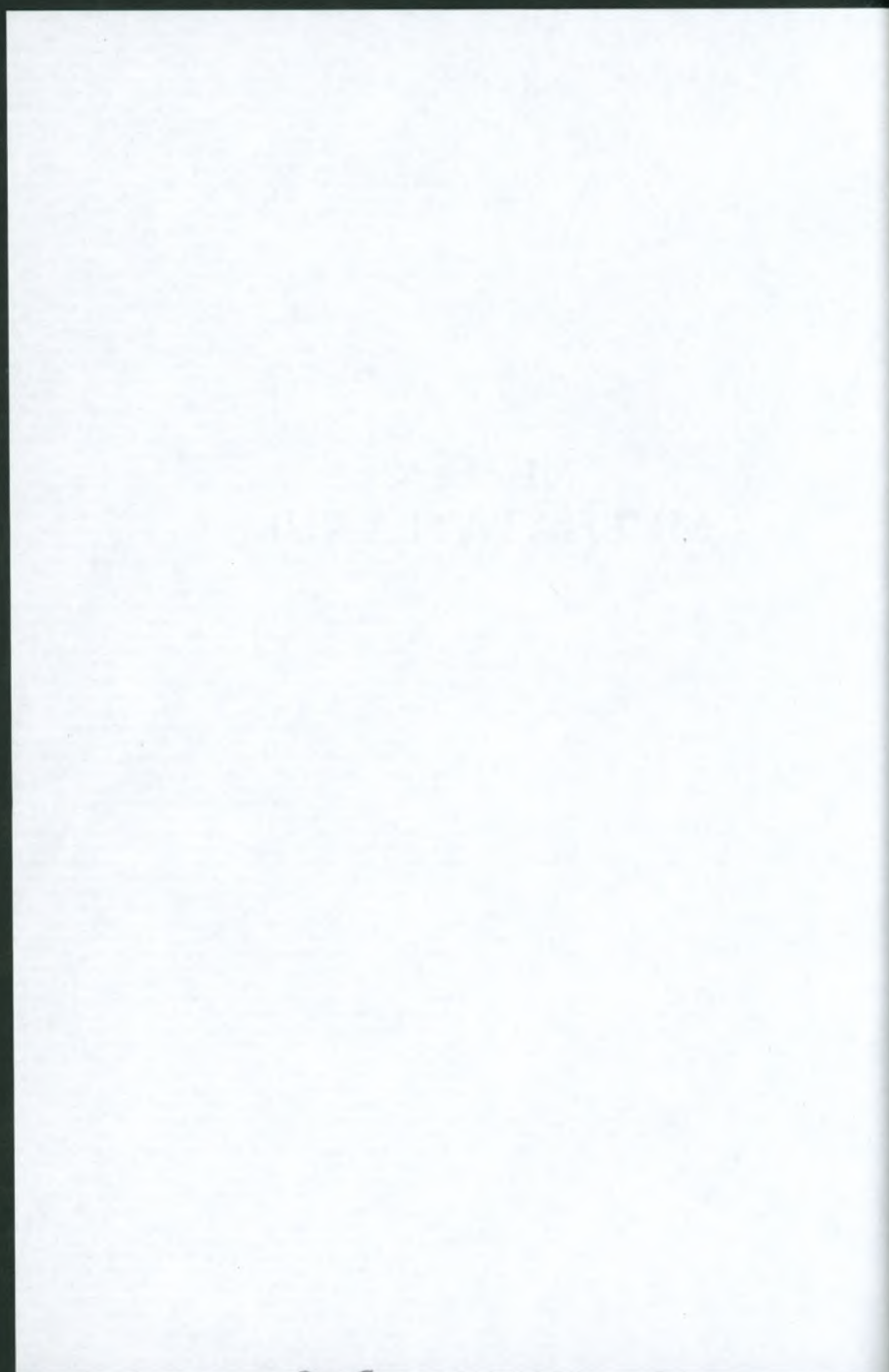
csillag-drótsövényen
ha kell,
átragyogjak

hozzád,
egyetlenem:

szép napkeltő holnap!

NÉZLEK
MÚLHATATLANUL

Holtodiglan

Talpig fehérben
menyasszony meggyfák állnak
esküre készen.

Nézlek múlhatatlanul

Göndör hajadban
szendereg a kondor éjféli.

Homlokod szirtjére most landol a nagy sas,
ragadozó szemöldököd madara.

Arcod iker tavát telepillogják a sirályok,
eleven ezüstöt rabolnak a vízből,
szürke zsványok.

Nem törődik veled,
nem törődik veled az idegen Isten,
én ámullak csak,
én:
én gyönyörködöm termetedben,
hajlós liliomszál.

Arany derekad oltára előtt
letérdelnek a büszke mondatok:
minden szavam téged köszönt,
szemed árterét el ne öntse,
el ne öntse a könny.

Mert
fölkél hátad mögül a napkorong,
tetőtől talpig bearanyoz majd, Zsókám,
lesz akkor ajkad vérnarancs meg nádméz,
lesz a tengerek titka mosolyod:
mindentudóbb,
mint Mona Lisáé.

Blúzod pihés birsalmáit
csókolgatom mindhalálig:

nyíljon meg értem tűzőled,
s hagyjon el minden gyűlölet.

Ritmusán a tengereknek

Jaj szeretlek, jaj nagyon szeretlek,
lázás homlokomra hull a hó,
bontsd meg ágyam hófúvását, kedves,
drága tested legyen takaróm!

Jaj szeretlek, jaj nagyon szeretlek,
gyöngyül arcod, ajkam csupa vér,
lobbog nagy szemem zsarátja, reszket,
lábad úgy kalimpál, Holdat ér!

Rengünk ritmusán a tengereknek:
jaj szeretlek, jaj nagyon szeretlek.

Száműzve a szerelemből

Kis szerelmem, nagy szerelmem,
mennyit-mennyit játszadoztam
kézilabda melletekkel:
kis szerelmem, nagy szerelmem!

Állok itt most kiraboltan,
szerelemből száműzötten,
félíg élve, félíg holtan,
állok árván, megraboltan.

Kis szerelmem, nagy szerelmem,
mint lidérc az éjszakában,
úgy lobogok Isten ellen:
kis szerelmem, nagy szerelmem.

Idill

Kontyhullató ősz van,
vénasszonyok nyara.
Vakítsd meg tüzedet
csősz, és ballagj haza!

Látod: jön az úton,
lobog, ragyog, dúdol
az én szerelmesem:

kell hát kicsi kunyhód,
kell, hogy rá az újhold
süssön sejtelmesen.

Áldjon az ég, öreg!
Ó, szoknyahullató
hatalmas szerelem!
Meghalok nélküled.

Szürkül

Haza kéne menni,
hajnalodik lassan.
Hervad az óriás
csillagtábortűz is,

hamvad a magasban.

Szürkül, hamuhodik
az én szívem is már,
lombhullató hölgyem
nagyokat ásítgat,

néz fáradtan, pislán.

Jaj szerelem, vágyak
vágya, piros tündér!
– Jössz holnap is, kedves?
Irigy, nagy hold alatt

megyek haza büszkén.

Erzsikém!

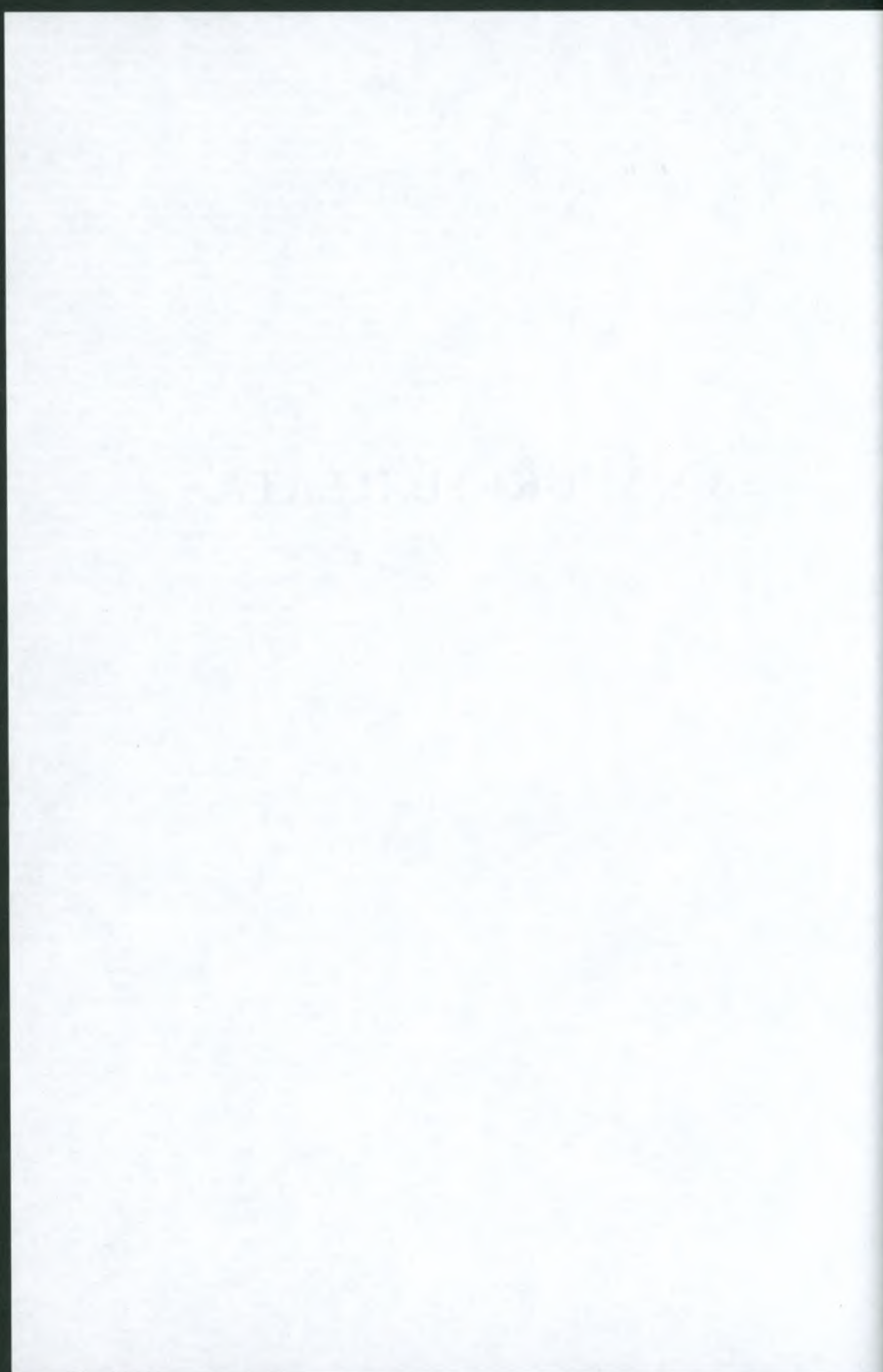
Neked kaszálnom kellene a rózsát,
mert te vagy itt a tisztesség, a jóság:
neked kaszálnom kellene a rózsát!

Álmomban olykor hetvenhét harang szól,
és megkondul az ég is messzehangzón:
jaj, meg ne halj! riadok föl. S te alszol.

Szívemből már kihalt a vágy, szorongok.
Hozz Erzsikém, bánat ellen piros bort,
és játssz velem, bolondozz és bolondozz!

Ha meghalunk, büszkén halunk meg. Halkan,
ahogy elhal a gordonkán a dallam.
Elmúlásunk ünnep lesz. Halhatatlan.

A KAKUKKFŰ ILLATA

Mese születésnapomról

Hol volt,
hol nem volt,
talán egy csillaghajításnyira innen — — —

Álmaimban ma is visszafáj még
a szülőrés szorítása.

Tavas van, suhogó, gyönyörű kikelet,
sárga híreket kiáltoz dombon az aranyeső,
pici rügyek, bimbók bombái robbannak,
és szinte velem együtt születnek meg a pöttöm,
ráncosarcú, csecsemő levelek.

Komoran, barnán
fölbúg a völgyben a vasgár szirénája,
mert vasárnap is zabál a kohó,
falnak a kemencék.

Piros ejtőernyőjén hullong alá a Nap.

Apám a Kapcához címzett csehóban féldecizik,
ragyog, fizet fűnek-fának, rázzák a kezét,
és hátbaveregetik jól a barátok.

Mi meg mamácskával melengetjük egymást,
dömöckölöm két kicsi öklömmel a mellét,
mohó vagyok,
világra éhes:

szájam szegletén kibuggyan,
alácsorog apró arcomon
az anyatej.

Hadd nézzek rád

Mama, várj egy pillanatra,
hadd nézzek rád, mint a napra,
mint a napra, mint a holdra,
mint kezedre: csillagomra!

Pakk

Én gyomrocskám,
kicsi bendőm,
hogy vártad már a pakkot,
édesanyám küldeményét!

Állok a kollégium ablakában,
ámulom a sietős Széchenyi utcát.

Hirtelen akkorát dobban a szívem,
alig akarok hinni két szememnek:

ott jön apu!
A mostohám.

Jobbjában görbebot van,
balja csomagot lenget.

És ballag az internátus előtt,
billeg,
ballagván billeg.

Mama,
de jó, hogy gondolsz rám:
egyelek is meg!
Magasságos egek,
vajon miben sántikálhat
a mester úr?!

Ej, az anyja hétszentségit,
hát még be se kukkant hozzám?!

Kinek viszi,
hova lengeti akkor
az én csókkal pecsételt
picike pakkocskám?!

Viszi a vakvilágba,
kísérje el a bánat!

Vigyed csak,
hurcold csak,
cipeld, te sánta suszter:

a felsőrészkészítő
jó Vörös Gyuládnak!

Estefelé kiosonok,
törlöm ablakukról a szennyet,
és bámulom hosszan, bávatag:

mint egy hatalmas számárpöcs,
úgy mered ki Vörösné szájából
a kolbász,

és csak nyeli,
nyeli és nyeli,

mint én a nyálamat.

Színed előtt

Ördögök, rémek nyelvüket öltik,
ám anyám egészségemre hörpint,
s leissza magát a sárga földig.
Álmát pityókás angyalok őrzik.

Jaj mama, szépem, mit kell megélnem!
Fakulsz a földdel, mérgülsz az éggel,
alkohol tüzén lassúdan égsz el.
Isten színed előtt letérdel.

Sándor bácsi

Nagy hold alatt
vonítanak
az éjszaka kutyái,

elhúnyt komor
gyermekkorom
táltosa: Sándor bácsi.

Tengerész volt.
Ezer égbolt
ragyogott rá: delente

hallgatagon
ült a taton:
albatroszát etette.

Hány éjszakán
mesélt, az ám,
és micsoda meséket:

kikötőkről,
harcról, nőkről:
maga volt ő az élet!

Kántort, papot
nem hallgatok,
de őrt állok sírodnál,

és hüppögök,
ríjok, nyögök:
elzokogom, ki voltál.

A kakukkfű illata

Házunk előtt
barnáll egy új
iskola,

olyan üres,
mint a szívem.
Nincs kora.

Két hatalmas
véreb őrzi
udvarát,

verebekkel
tollaslabdáznak
a fák.

Jaj valahol,
túl az Ópe-
rencián,

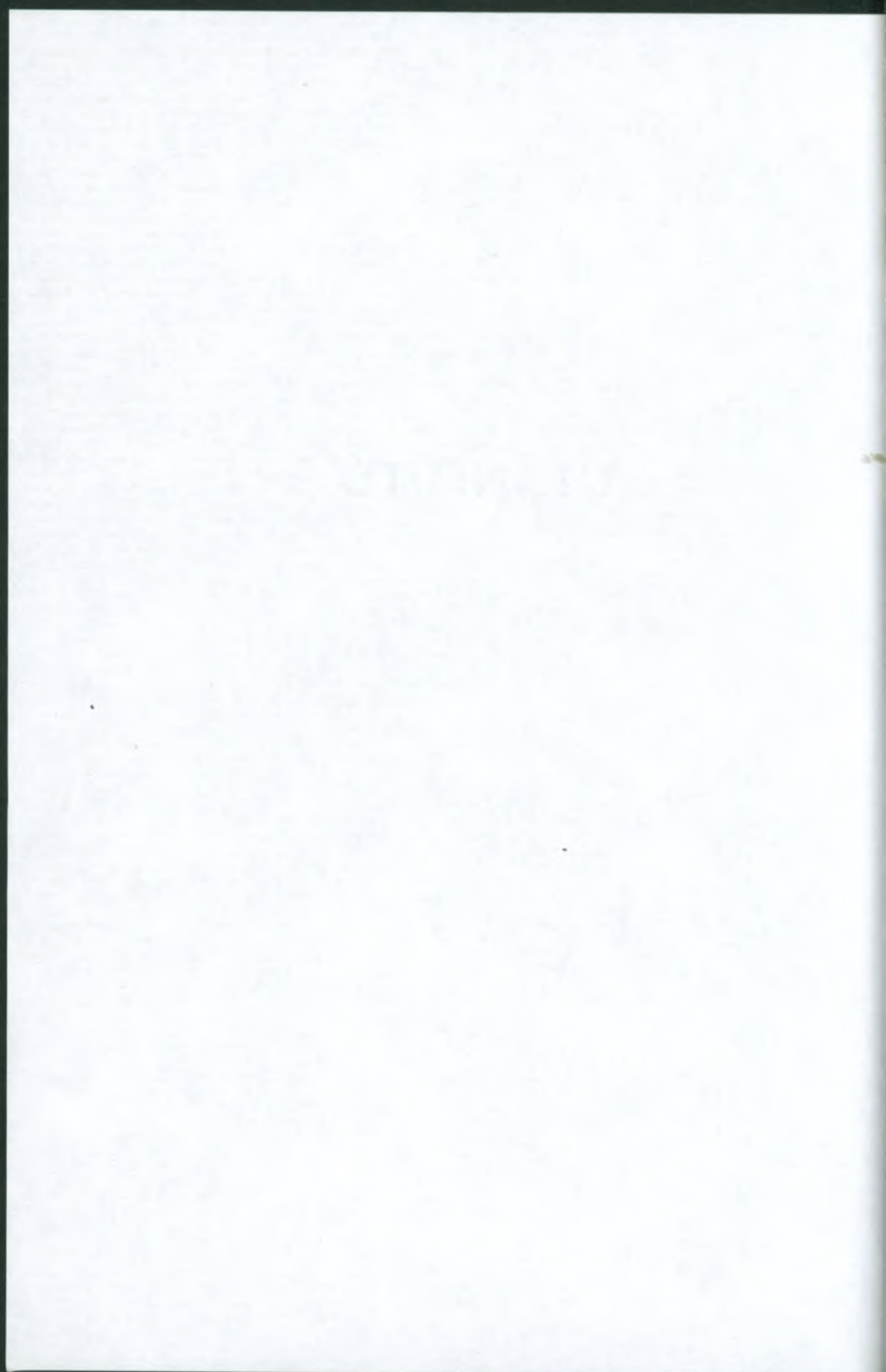
gondolsz-e rám
öreg, árva
iskolám?!

Küszöböd én
nem léphetem
át soha:

megfojtana,
megölne,
meg:

a
kakukkfű
illata.

UTÁNFUTÓ

Fortély

Mert ősebb ám a játék, mint a munka!
Már az összejtnek is humora van.
Gondoljatok a tíztonnás mamutra,
amint a fortély vermébe zuhan.

Csehó

Azt a csehót, hová sörözni járok:
Ördögfingnak neveztem el.
Innen mehettek mennybe a betyárok:
útszéli csárda ez, búvóhelyem.

Itt lelnek rám szerdánként a barátok.
Dörzsöli kezét a Sátán.
Hebeg, habog, Istenke is csak tátoz
egy-egy versük úrfelmutatásán.

Világ

temérdek
önérdek

Helyzetkép

Kutyavilág van.
Ám a karaván halad!
Veszett eb kószál.

Egy szerkesztőhöz

Húzd ki szívemből keserű tüskéd,
s küldd vissza költeményem, de tüstént!

Rostock – Warnemiünde

Rostokoltam Warnemündében,
forró grogot vedeltem éppen,

s mivel meggyötört bitor lázam,
nem volt kedvem, hogy vitorlázzam.

Maradék márkám összesöpörtem:
hóka hajómon világgá szöktem.

Rosalinda meg csak állt a mólón,
nézett utánam: soha–nem–múlón.

Euthanasia

Jó veled lenni, Eutanázia!

Jobb karod a fejem alatt,
markom narancsa melled,
ajkad piros pecsét a számon:
üzensz velem a végtelennek.

Jó veled nagyon, Eutanázia!

Részeg vagyok, részeg a búcsútól.
Ó elmúlás, te szigorú szender!
Szerelmed lassan magamra húnyom:
áldjon meg az ég, áldjon ezerszer!

Csókolj meg: bukó napot a tenger.

Feneketlen tó

Piros padon hálsz,
hol megerőszakoltak.
Kilencen voltak.
Szoknyád külön világa
zokog a parkban, drága.

Mézmadár

Csalogattál mézmadaram,
hajlottam dalodra.
Most itt állok a dzsungelban:
sziszeg rám a kobra.

„Száműzetés”

Kiss Benedeknek s nékem ajánlá hajdan e verset
jó Bari Károly öcsénk. És: leközölte az ÉS.
Bence se kérlelt, én se rimáncodtam neked érte:
el te követted a „bűnt”. Ittunk rá gyönyörűt!

Mannán éltünk, isteni mannán, büszke varázslóm!
Voltán akkoriban: negyvenkét kilogramm.
És besoroztak, drága fiú, *ádáz* katonának.
Itt mosoly, ott hahota: „B.K. mint katona?!”

Véltem hallani, hogy levihog ránk, tapsol Aczél úr — — —
Szélvész hozta a hírt: fölvágtad ereid!
Váltak az arcok pillanatonként pulykalilává,
szinte percek alatt öklösödött a harag.

Persze, te minderről keveset tudsz, drága barátom!
Elfeledett, ami volt. S jöttek a „jóakarók”.
Aztán fényes versedről neveink levakartad:
mentél tornyod iránt. Fájt, Bari Karcsi: de fájt.

Isten háta mögött

Már csak azon gondolkodom,
történt, ami történt:
hogyan lehetne kijátszani
– Isten háta mögött! –
a Törvényt.

Elköszönő sorok M.G.-től

Átnéztél rajtam,
akár egy szőke szitán,
drága Gusztikám:

mert költő voltam,
nem derék, állhatatos,
hű géplakatos,

miként Te!

Nyilatkozat

Tagadom Istent.
És minden vallást a Földön.
Mert szellemem számára börtön.
Ám arcod,
ijedt angyali arcod
keresztje előtt:

a mennyböltöt magamra öltöm.

Egyszerű ez!

Te az időnek dolgozol,
én az időtlenségnek.
Te asztalomra bort hozol,
s én dalba írlak téged:
 te az időnek dolgozol,
 én az időtlenségnek.

Introduction

The purpose of this study is to

investigate the effects of

the proposed system on

the performance of the

system under various

conditions. The results

of the study will be

presented in the form of

a series of graphs and

tables. The study is

organized as follows:

Chapter 1: Introduction

Chapter 2: Literature

Chapter 3: Methodology

Chapter 4: Results and

Discussion

Chapter 5: Conclusion

Chapter 6: References

Chapter 7: Appendix

Chapter 8: Bibliography

Chapter 9: Index

Chapter 10: Glossary

Chapter 11: Acknowledgements

Chapter 12: Appendix

Chapter 13: Bibliography

Chapter 14: Index

Chapter 15: Glossary

Chapter 16: Acknowledgements

Chapter 17: Appendix

Tartalom

FÁJ AZ IDŐ	5
Mert föltámad poraiból	7
Fölkiáltó	8
Fáj az idő	9
Ezért volt hát	10
Állsz a fülke-fényben	11
MEGHALNI GYÖNYÖRŰ	13
Immár	15
Megfáradt fák alatt	16
Bezörget a bánat	17
Meghalni gyönyörű	18
Rózsa Endre	19
Cseppre csepp	20
Napszentületkor	21
Augusztusi ének	22
Most kezd az ég	23
A házak arca	24
Rögeszme	25
Sziszfuszhoz	26
Ősz a pusztán	27
Hamvad a csipkebokor	28
Hold alá én kiálltam	29
A remény őrtüze mellől	30
Majd összeomlok	31
ISTEN PIROS PERCE	33
Valaha	35
Isten piros perce	36
Nehéz nap	37

Noé	38
Labirintus	39
Ikarosz	40
Hold	42
Egy csillaghoz	44
Szép napkeltő holnap	45
 NÉZLEK MÚLHATATLANUL	 47
Holtodiglan	49
Nézlek múlhatatlanul	50
Ritmusán a tengereknek	52
Számúzve a szerelemből	53
Idill	54
Szürkül	55
Erzsikém!	56
 A KAKUKKFŰ ILLATA	 57
Mese születésnapomról	59
Hadd nézzek rád	60
Pakk	61
Színed előtt	63
Sándor bácsi	64
A kakukkfű illata	65
 UTÁNFUTÓ	 67
Fortély	69
Csehó	70
Világ	71
Helyzetkép	72
Egy szerkesztőhöz	73
Rostock – Warnemünde	74
Euthanasia	75
Feneketlen tó	76

Mézmadár	77
„Száműzetés”	78
Isten háta mögött	79
Elköszönő sorok M.G.-től	80
Nyilatkozat	81
Egyszerű ez!	82

ORPHEUSZ KIADÓI KFT.
Felelős kiadó: Deák László
Borítótervező: Baráth Ferenc
Nyomdai előkészítés:
Repro-Míló Kft.

A nyomdai munkálatokat
a G-Print Nyomda végezte.
Felelős vezető:
Wilpert Gábor

Kiadványszám: 157
ISBN 963 9101 46 X

99/6809

Ár: 676,- Ft

ISBN 963-9101-46-X

9 789639 101463

Szép napkelő holnap

3
≡
✕

Utassy József SZÉP NAPKELTŐ HOLNAP

